

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—όκτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπλή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπλή
με την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος άπέξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μην δεκαοκτώ
κι' 'Ηφαίστειο φρικτό.

'Εξήντα πέντε σὺν επτακόσῳ,
καίεται πλάσις άσφυκτιώδῃ.

Φασουλῆς και Περικλέτους,
ό καθένας νέτος άκείτος.

μύδρων έχυνοτο βροχή,
πρὸ πάντων λάσπης και πηλοῦ.

Φ.— "Ονειρον σπουδαίον εἶδα
για τὴν δούλιαν τὴν πατριδᾶν,
ποῦ μ' ἐτάραξε πολὺ...

'Ενόμιζες ἐξ οὐρανῶν πὼς ἔπεσε πυρὰ
καθὼς 'στὰ πάλαι Γόμορα,
κι' ἐξέστησαν κι' ἡλάλαξαν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ
κράτῃ γειτόνων ὁμοῦ.

Π.— Λέγε το, βρε Φασουλῆ.
Φ.— "Ονειρον τρομακτικόν,
ὄνειρον πυρπολικόν,
ποῦ μοῦ πέρνει τὴ μιλιᾶ...

"Οπου κι' ἂν ἤθελες νὰ πᾶς
ἐβλεπες λάμψεις κι' ἀστραπῆς,
και μυκωμένας ἤκουες βροντὰς ὑποχθονίους,
ποῦ βράχων κατεκρήμιναν σωροὺς προκινωίους.

Π.— Λέγε το λοιπόν, Τσελιᾶ.

Πηλὸς ἐκάλυψε τὸ πᾶν τῆς εὐτυχοῦς κοιλάδος,
και δάφνη δὲν ἀπέμεινε, μήτε κοτίνου κλάδος,
νὰ στεφανώσῃς κεφαλᾶς,
ὅπου σὲ κάνουν νὰ γελάξῃ.

Φ.— Εἶδα ποῦ λῆς 'Ηράκλειον κι' ἔδω πὼς ἐξερράγη
κι' ὁ κόσμος ἐξεπλάγη.
Τὸ Σουφριέρο και τὸ Πελέ
δὲν εἶναι τίποτα, καλὲ,
'μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ, ποῦσκασε κι' ἔδω πέρα,
κι' ἐπυρπολήθ' ἡ σφαῖρα.

Τέτοια πυρίνη συμφορὰ
και τόσ' ἀνήκουστα πυρὰ
δὲν ἔκαυσαν τὸν Σέν-Πιέρ, τὸν 'Άγιον Βικέντιον,
ὅσον αὐτὸν, βρε Περικλῆ, τὸν τὸσον τὸν βλακέντιον.

Τ'ἔτρομερὸν 'Ηράκλειον!...συντέλειαι μεγάλην...
ὁμοίαις τεράστιον Ρωμῆαίκο κεφάλι,
κι' ἔδω 'στὴν γῆν τὴν εὐτυχῇ,
και 'στὴν πρωτεύουσιν κι' ἄλλου

Τίς θὰ φύγῃ τὴν ὁργὴν
τῆς βροχῆς τῆς διαπύρου...
πὺρ κατέκαιε τὴν γῆν
τοῦ πυρὸς και τοῦ σιδήρου.

Πὺρ φλογίζει τὴν 'Ελλάδα,
τὼν θραυμένων τὴν κοιλάδα,
ποῦ και τώρα νικωμένη πρὸ ἐτίναξῃς κι' ἔνιαι...
τύφλως νύχ' ἡ Μαρτινιά.

Πῦρ παμφάγον τὴν νεκρόναι... κατακαίνονται Τελώναι,
Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ ὅσοι, φίλε Λαζάρων,
διυλίζοντες κούνοπι καταπίνουσι κάμυλον,
κράτος μέγ' ἀπετεφρώθη,
ποῦ τὸ 'φλόγιζαν οἱ πόθοι,
καὶ δὲν εἶχε 'στὸν πλανήτην ὁμοῖον καὶ ἐφάμιλλον.

Π.—Καὶ σύ;

Φ.— Μονάχος ἔμεινα 'στὴν ἔρημον τὴν πλάσιν
καὶ 'ἐθρήνησα τὴν μοῖραν τῆς καὶ τὴν καίσαρον δρᾶσιν.
Π.— Ὡς τόσο πάντα σώζεσαι 'στῆς συμφορᾶς, κανόνα.
Φ.— Ἐπάνω 'στὰ χαλάσματα σὴν μακρὴ κουκουσάγα
ἐκάθισα καὶ 'ἐθρήνησα, τὴν κεφαλὴν μου τίλλας,
καὶ τῶν Ρωμαίων τῶν δυστυχῶν τὰς φλογερὰς Ἀντίλλας,
τὸν κόσμον τὸν πλουτίζαντα καθὼς καὶ τὸν ἀνέστητον,
ὅπου τὸν ἀπετέφρωσε τὸ τρομερὸν Ἡρώστειον.

'Ανω καὶ κάτω βρονταὶ καὶ γδοῦποι,
καὶ ἔλεγα μόνος: πῶς κατεστράφης,
πατρίς Ἑλλάς μου, Γουαδελούπη,
καὶ ὅπο ἡμετέρους πυρὸς ἐτάφη;

Πῶς ἐκαῖχαν ζῶοναν λίθοι;
πῶς κόσμος δόξης ἐπυρπολήθη,
καὶ ἔγινες τώρα, κλεινὴ Ἰερουσαλὴμ,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία;

Πῶς κατεκάησεν ἁδίκως τώρα,
γῆ τῶν πολέμων, τοῦ λέρ μπαλέρ;
πῶς κατεκάησεν, τῆς σούρας χώμα,
μὲ τοὺς κρατῆρας τοῦ Σουφριέρ;

Ποῦναι τὰ πρῶτα τὰ μεγαλεῖα;
ποῦ τῶν τροπικῶν ἡ βροσιλεῖα;
ποῦ κάθε κλέφτης καὶ ἀρπακτωλὺς;
τὰ πάντα τέφρα, σάκκη, βιβλίο.

Ποῦ τὰ κοπάδια τῶν Βουλευτῶν;
ποῦ καὶ κοιλίαι μεταλλευτῶν,
ὅπου 'γινώσκον εἶδος βουταῖα;
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ποῦ καὶ ὁ Ζαήμες ὁ διπλωμάτης,
ὅπου μακρύλος καὶ ἀνοικτομαῖτης
ἔβλεπε σκύλους εἰς τὴν ἀγγαρεία
καὶ εἶχε σκοτούρας γὰρ τὰ σφουγγάρια;

Τώρα ποῦ 'σῆκωσε καὶ αὐτὸς τὴ μύτη
'μπροστά 'στοὺς Τούρκους τοὺς Βεζυράδες,
τώρα, ποῦ θῆκε τὴν καὶ αὐτὸς τὴν «Κρήτη»
νὰ προστατεύσῃ τοὺς σφουγγαράδες.

Τώρα, ποῦ θῆκε πολλὴν εὐλόγων
καὶ τῆς συμμάχου μας Τουρκίας τὸν βῆμα,
μὰ τέφρ' ἀπέμεινε μετὰ τὸν ἄλλον
καὶ ἀπ' τὸ μυστήριον τοῦ δὲν μένει τρίχα.

Καὶ ἐνθ' ἠρνοῦσα τῆς μαύρας τύχης
καὶ ἐκράζα μόνος σὺν τῷ κοράκι,

βλέπω 'μπροστά μου τρεῖς ἄσπραι τρίχες,
καὶ εἶπα πῶς θάνατι τοῦ Θεοδώρου.

Λοιπὸν ἐκάκης, ὁ Στρατηγὰς,
γέρο-Βεζούβιε, Πελὲ, παππούλη,
τοῦ τώρα 'γρήγορα 'μπρὸς 'στὸ Παλάτι
θὰ ξανακτῆγαινε μὲ τὸ νταούλι;

Λοιπὸν ἐκάης καὶ σὺ, καλὲ μου,
καὶ μήτ' εὐθὺς καὶ ζητῆς πολέμου;
Πῶς μὲ τοὺς ἄλλους ἐπυρπολήθη
καὶ ὁ πυρπολήσας Ἀρκάδων πλήθη;

Πῶς τέφρα μένει, ὁ μεγαλεῖον,
φρουρὲ θεσφάτων, θεσμῶν βιβλίων,
καὶ πῶς σ' ἐσκέπασαν λάβας νεφέλαι,
Κορδονακροῦμαρες, Κορδοναρέες;

'Ἦως νὰ βγαῖς καὶ ξανά, Θεόδωρε,
τῆς σακαράκης μας ἀπ' τὰ σικάρια,
καὶ ἂν ἐξερύτρωσε καθὼς καὶ τώρα
κακὴν καὶ ζήτημα γὰρ τὰ σφουγγάρια.

Θάβγαινε πάλι μὲ τὰρματὰ σου,
ποῦ χρόνον τὰρκαγαν παλαιοκουραῖς,
καὶ 'στὸν Σουλτάνο λέγωντας: «ἀσάσου»,
θ' ἀρχίζεις πόλεμο μὲ σφουγγαριὰς.

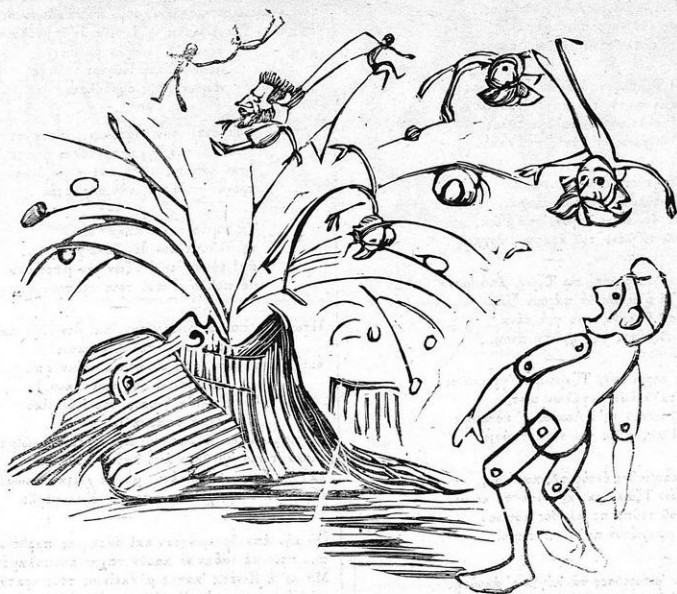
Τότε τὰ σάφηνδρα χωρὶς μελαδὲς
εὐθὺς θὰ τὰρκαγαν οἱ Τουρκαλάδες,
καὶ ἔσως ξανάτρωγαν γερὴ κλωταῖα,
Σάντα Λουτσία μου, Σάντα Λουτσία.

Τέτοιχα ποῦ λὲς ἐφέλλικα,
καὶ πῶματὰ δρασκελίζα
πυρκαῖστα καὶ μαῦρα
μὲς 'στῆς φωτιᾶς τὴν λαύρα.

'Ἐνθ' ὁ ἐθρήνου διερῶς καὶ γοερῶς σὺν φῶκι
τὴν δύστηνον πατρίδα,
μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶδα
τὸν κύριον Σιμάπουλον μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
τοὺς φίλους τοὺς ἀγαπητοὺς,
ἀγκαλιζομένους, κολλητοὺς,
ποῦ νόμιζες πῶς ἔφεραν μετ' ἀπὸ τὸ Παρίσι
τὸν Γάλλον τὸν συγκολλητὴν γὰρ νὰ τοὺς συγκολλήσῃ.

'Ὡ σὺ δὴς ἐρατεινὴ, Πυλάδη μου καὶ 'Ορέστη,
πῶς ἐκαῖκατε καὶ εἰς μες 'στῆς φωτιᾶς τὴν ἔσθη;
Χώρα πολλοὶ σὰς ἤθελαν καὶ πάντα κακωμένους,
τοὺς 'σχύλικαν τὰ χῆλιν σας τὰ τὸσον τρυφερά,
πλὴν ὡς 'στὴν ὑστερή στιγμὴ πιστοὺς καὶ ἀγκαλιασμένους
ἡρμιστεῖωδης καὶ τοὺς δὺς σὰς εἴψατε πυρά.

'Ἐκάης, Κόννη λιγερὴ... καὶ ποῖς δὲν θὰ πονέσῃ,
καυπαρτέσιον μου κορμὶ, δακτυλιδένικα μέση;
Σῆκω μὲ τὸ σκαρπίνι σου, κομψότης μου τελεία,
σῆκω, ποῦ σ' ἀναγκάσων καὶ σὲ 'στὰ μεταλλεῖα.

Σήκω τὴν πρώτην θρῆσιν σου γοργὸς νὰ ξαναρχίσῃς
μαζὶ μὲ τὸν Ἀνάργυρο, τὸν φίλο τὸν μαργίλο,
σῆκω, ποῦ τώρα συγγράψαν πῶς θὰ μονομαχήσῃς
μαζὶ μὲ τὸν Ὀπούντιο, μαζὶ μὲ τὸν Ὀζύλο.

Σήκω καὶ βάλε μάρτυρες τὸν Ἄθω καὶ τὸν Στάθη,
καὶ δείχνοντας εἰς τὸν Λοκρὸν καὶ ξίφος καὶ φλωμπέρ,
'πὲς του καθὼς κ' ἡ Δούκισσα τοῦ πάλαι Γερολσταίν :
«Θανάση, βοασὶ λὲ σάμπρ, λὲς ἄρμε ντὲ μὸν πέρ».

Π. — Τέτοιο φρικῶδες ὄνειρον ἐτάραξε κ' ἐμένα,
καὶ τάχω σὺν χυμένῳ.

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λὲς :

Π. — Νὰ σὲ χρωῶ... τί φλογερὸν μαρτύριον!

Φ. — Καὶ πῶς ἐσώθης, ἀδελφε :

Π. — Σίρω κ' ἐγὼ... μυστήριον.

Πυρπολουμένην ἐβλεπα τῶν φώτων τὴν ἐστίαν,
τῆς γῆς τὴν διασκεδάσιν, τὴν ἱλαρὰν κ' ἀστείαν.

Φ. — Τί σύμπτωσις περιεργός !

Π. — Ψυχὴ δὲν εἶχε μείνει

μέσ' ὅτ' ἀκαθ-Ρωμῆϊκο, τὸ φλογερὸ κηρίν,
δοῖα κινούρια καὶ πάλιν πυριφλεγῆς ἐτάρῃ,
κλιών πληρὸς ἐλάσπωνε Σταυρετῶν ἐδάφῃ.

Τίποτε δὲν ἀνέπνεε, κἂν λογικὸν κἂν κτήνος,
κ' ὁ τρομερὸς Ἐγκέλαδος ἀγρίως ἐμυκάτο,

κ' ὁ Παρθενὸν σωριάστηκε πυρῆκαυστος κ' ἐκείνος,
ποῦ τώρα τὸν ἀστερεύσαν γὰρ νὰ μὴν πέρῃ κάτω.

Κ' ἐμεινα μόνος ὅπως σὺ τὴν κεφαλὴν μου κλίνων,
κ' εἶδα ψημένους, Φασουλῆ, πολλοὺς ποῦ μ' ἐβουρκίζανε,
γλῶσσαι πυρὸς κατέτρωγαν τὰς γλῶσσας τῶν Ἑλλήνων,
ὅπου δὲν εἶχαν κόκκαλα καὶ κόκκαλα τσακίζανε.

Φ. — Τὸν ὄλεθρον τὸν πύρινον πῶς νὰ τὸν ἱστορήσω !...

ψημένον ὑμῖνα κορυμὰ μήπως κ' ἀναγνωρίσω
κανέναν φίλον μου γνωστὸν, κανέναν τῶν ἐν τέλει,
κ' εὐχαγὰ γύρω μοναχὸς,
μὰ δὲν εὐρήκα δυστυχῶς

μήτε τὰ Τελαμώνεια τοῦ Καραπάνου σκέλη.

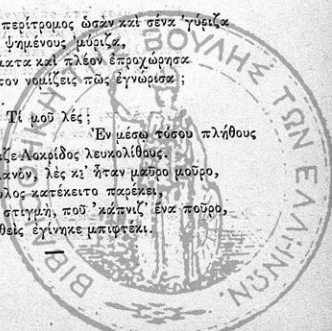
Π. — Κ' ἐγὼ ποῦ λὲς περίτρομος ὡς ἀνὰ κίτρινον
καὶ τοὺς ψημένους ὑμῖνα,

κ' ἐκεῖ ποῦ χίλια βήματα καὶ πλέον ἐπροχώρησα
τίνας μεγάλου πρόσωπον νομίζεις πῶς ἐγνωρίσω ;
τοῦ Τζῶν-Τζαμουρ...

Φ. — Τί μοῦ λὲς ;

Π. — Ἐν μέσῳ τόσοσιν πληθούσιν
μοῦ ᾤφθηκε πῶς ὑμῖνα Λακίδος λευκολίθους.

Τὸ πρόσωπόν του μελανόν, λὲς κ' ἦταν μακρὸ μούρο,
κ' ὁ Παπαζαφειρόπουλος κατέκειτο παρ' ἐκεῖ,
κ' ὁ κύρ Βασιλὴς τῇ στήθῃ, ποῦ ἀπ' ἀπὸν ἔκκ' ἐκ ποῦρο,
μὲ λάβας ποταμὸν ψηθεὶς εἰνῆκε μπιρτεῖ.

Τοῦ Τζαμούρα τὸν ὕμνο θὰ ψάλλω,
εἶναι, φίλοι, σκοπὸς θλιβερός...
μὲς ἐγέννησε πόνο μεγάλο
σὺν ἐκῇ σ'τὴν γῆν τοῦ πυρός.

Ὁ Τζαμούρας ὁ Τζῶν ἦτο φίλος
καὶ γνωστός τοῦ ποτὲ Νευτικῶς,
μεταλλεῖον τὸν ἐφλεγε ζῆλος,
πλὴν ἐκῇ καὶ αὐτὸς τοῦ κακοῦ.

Ἐξυλεύετο δάση ποικίλα
καὶ ξυλῶδεις μονὼν ἐξοχάς,
καὶ δὲν εἶδινε λόγον σ'τὰ ξύλα,
ποῦ τὰ λένε τοῦ κράτους ἀρχάς.

Ἄν 'μπορούσε, σὶρ Τζῶν, ἀπὸ 'μένα
καὶ οἱ ψημένοι νὰ πάρουν ζωὴ,
τόσα θάκανα μόνο γιὰ σένα,
ὅπου θάχες τὴν πρώτην πνοή.

Τὸ κορμὶ σου, Τζαμούρα, 'γροικουσε
μεταλλεῖον μεγάλων φωτῶν,
τοῦ κακοῦ καὶ ὁ Λοκρός σ' ἀδικουσε
καὶ μὲς 'πῆρε γιὰ σένα ταυτότῃ.

Ἐμκυρίσθη ἐντὸς τῆς καμίνου,
Τζῶν Τζαμούρα, καὶ αὐτὸ τὸ κορμὶ,
ὅπου τοῦπρεπε κλάδος κοτίου,
τὸ μαυρίζουν πηλοῦ ποταμοῦ.

Ἄν 'μπορούσε τὰ λόγια ν' ἀκούσης
τῶν ἀστῶν τῆς κλεινῆς πρωτεύουσας,
τόση θάπηνες πίκρα καὶ φουρκα,
ποῦ σὺν σκέτος καὶ ἀπλούς χαρακτηρ
θὰ 'ξεφώνιζες, Τζῶν, ἀλὰ Τούρκα
σὲ πολλοὺς καὶ σ' ἐμένα: σικτίρ.

Σώπα σώπα, Λοκρὲ σκανδαλίχρη,
καὶ ποτὲ μὴν ξεγνῆς, εὐθαρσῇ,
μεταλλεῖα πῶς θέλει νὰ πῇρ
ὁ καθένεας, ἀκόμη καὶ σύ.

Θὰ ξυπνήσῃ μὲ τᾶλλα τάσκέρια
νὰ κρήθ' σ'τὴν Πατρίδα 'μπροστὰ,
καὶ εἰς ἐκείνην κινώντας τὰ χέρια
θὰ φωνάζῃ μὲ λόγια σωστὰ.

Κύττα μέσα σ'τὰ σπλάχνα, Μητέρα,
τὰ 'φαρμάκωσαν μαύροι Λοκροί,
μεταλλεῖα θὰ 'βρῆς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τὰ θέλουν μεγάλοι μικροί.

Κύτταξέ τα, Πατρίδα, καὶ σῆρε
σ' ἔνκα καὶ ἄλλον νὰ 'πῇς Περικλέτο:
ποῖος Ρωμῆος μεταλλεῖον δὲν 'πῆρε;
τοῦτος πρῶτος τὸν λῶον βαλέτω.

Φ.—Καὶ ἐγὼ ποῦ λὲς ἀνάμεσα τοῦ κόσμου τοῦ νεκροῦ
ἐγνώρισα τὸ πρόσωπον Θανάση τοῦ Λοκροῦ.

Κύρ Εὐταξίη, 'φώναξέ, τὸ κάλλος σου πῶς ἔδω;
πῶς ἔγινες, Θανάση μου, σοφὸ παππαδοπαίδι;
Ἐβγήκαν ὅλα χωρτὰ καὶ ἀστεῖα καὶ ἐπιπόλαια,
σῆμα μὲ νέας ἀστράπας
εἰς τοῦ Σαχμούρα νὰ πῆς
νέα καὶ 'βρῆς συμβόλαια.

Συμφορὰ!.. τὸν θυμοῦμι... 'πετούσε
'στοῦ Σαχμούρα, καὶ ὅλος φωτιά,
ὅταν ἀπόρις «ποῦ πῆς;» τὸν 'ρωτούσε,
τρέχω, τοῦλεγε, νάβρω χαρτιά.

Τὰ συμβόλαια ἀνάηκαν ὅλα
καὶ ἄλλο πλεόν δὲν θέλεις εὐρή...
ἄχ! ἐψήθη καὶ ὁ Τζῶν σὺν μπριζόλα
μὲ πολλοὺς, ποῦ τοὺς πρέπουν σταυροί.

Πτώματα πολλὰ 'βρωμοῦσαν, καὶ δὲν εἶχε καὶ κολόνια
νὰ μυρίσω τοῦ Συρράκου,
καὶ μ' ἐκτέπησε 'στὴ μύτη μία τοῖν' ἀπὸ γαλόνια
Κολονέλων τοῦ ταμπάκου.
Καὶ εἶδα 'μπρὸς 'στὸ Κεντρικὸ
θέαμα σπαρχακτικό.

Ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους καὶ πατέρες—ὀμίνα!—
ὀλοκαύτωμα 'γινῆκαν ἀπὸ λάθαν αὐθιγῇ
καθ' ἣν ὤραν, Περικλέτο, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα
ἐξήτούσανε τῆς χιλίας ἀπὸ τὸν Καλογερῇ.

Ὁ μὴν ἀπνηθρακώθησαν καὶ δάση μας παρθένα,
ποῦ πρὶν μὲ λάβαν νὰ καοῦν τάχαν πυρπολημένα.
Μὰ καὶ ἡ Κινέτα 'κάηκε μ' ἐκείνους τοὺς κρατῆρας,
καὶ ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ Σταύρακα μὲ τοὺς θησαυροθῆρας.
Καὶ εἶδα παντοῦ θεάματα πυρὸς καὶ φρίκης τόσης,
καὶ τέλος πάντων 'ζύπνησα νὰ μὲ ξυλοφορτώσης.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν γιὰ τὸνεῖρο, καὶ τώρα, βρε φωρίτη,
τρέχε νὰ 'βρῆς ἐξήγησι μὲς 'στὸν 'Ονειροκρίτη.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιαις.

Κρεμεζῆς ὁ Δημητράκης, ἕνας φίλος ἀγαστός,
δικηγόρος τῆς Ἀμφίσσης καὶ φρονήματος μεστός,
δίχως νάναι δημεγέρτης, δίχως νάναι Ραμπάγας,
κάλην βουλευτοῦ θὰ βάλῃ 'στὰς μελλούσας ἐκλογάς,
καὶ ὁ λαὸς τῆς Περνασσίδος, ποῦ τιμᾷ τὸν Κρεμεζῆ,
θὰ τὸν βγάλῃ δίχως ἄλλο νικηφόρο καὶ γαζῆ.

Τὶ λαμπρὸν Φωτογραφεῖον καὶ ἀκουστὸν εἰς τάκουστὰ
τὸ τοῦ Δημητρίου Κάβρα, καὶ ὁ «Ρωμῆος» τὸ συνιστᾷ.
Θὰ γενῇ καθάραις πρώτης ὁμοιοῦς εἰς τοῦ Κάβρα τρέξη...
μέγας δρόμος τοῦ Σταδίου καὶ ἀριθμὸς πενήνταεξή.

Ἐτὴν Κηφισιά πανήγυρις ἀνθῶν καὶ ὀπωρῶν,
τῶν ἀνθοκόμων ἐκθεσις καὶ ἔλων τῶν κηπουρῶν.
Πανήγυρις τριήμερος, πασῶν ὥραιον τέρα,
ὅπου Καμπᾶς, Ξενοπούλος, καὶ Ραγκαβῆς θὰ δράσῃ,
καὶ ὁ Φασουλῆς φαμελικιὸς θὰ 'βρίσκει' ἐκεῖ πέρα,
καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ φράουλα καὶ τραγανὸν κεράσι.